Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρεχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος — *Ἐν Ἀθήναις, 5 Ἰουλίου 1914* — *Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 31*

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΟΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 240)

Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ πέσῃ κανεὶς μέσα, διότι ἡ πλατεῖα εἶνε περιφραγμένη καὶ κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ παρθένον ἐκεῖνο δάσος.

Εἰς τὴν ἄκρη τοῦ ἐρήμου κτήματος, ὑπάρχει ἕνα σπιτάκι ἐντελῶς ἀπομονωμένο, ἀλλὰ ὄχι καὶ ἔρημο. Αὐτὸ κατοικεῖται. Ἕνας μικρὸς τοῖχος, κλεισμένος ἐπίσης μὲ μανδρότοιχο, τὸ περικυκλώνει.

Σ' αὐτὸ τὸ σπιτάκι, κατὰ τὰς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, ὁ Ἐρβελὶν εἶδε νὰ σταματᾷ ὁ δανικὸς ἐκεῖνος σκύλος, ποῦ τὸν ἠύρε νὰ τριγυρίζῃ στὴν ὁδὸν Λαμάρκ καὶ τὸν ἀνεγνώρισε ἀπὸ τὸ τρίχωμά του, στιγματισμένο ἐδῶ—κ' ἐκεῖ μὲ τὴν ἀνελίνα τοῦ στυλογράφου του.

Ὁ σκύλος ἔξυσε τὴν πόρτα.(*)

Ὁ Ἐρβελὶν ἐπετάχυνε τὸ βῆμα διὰ νὰ εὑρεθῇ μπροστὰ 'ς αὐτὴν τὴν πόρτα καὶ νὰ ἰδῇ ποῖος θὰ τὴν ἄνοιγε.

Καὶ εἶδεν ἕνα ἄνθρωπον καμμιὰ πενηνταριὰ χρονῶν, μὲ μαλλιὰ καὶ γένεια λευκὰ καὶ μὲ πρόσωπο ἀγαθό, συμπαθητικό.

— Ἄ, ἐσύ 'σαι, Δράκο; εἶπε στὸ σκύλο. Ποῦ ἔλειπες δυὸ 'μέρες τώρα;

— Ἔχετε ἕνα ὡραῖο σκυλί, εἶπεν ὁ Ἐρβελίν, ποῦ ἐσταμάτησε τάχα διὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ ζῷον.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ κύριός του, ἀλλὰ εἶνε σουρτούκης. Κάθε τόσο χάνεται γιὰ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες καὶ κανεὶς δὲν ξεύρει ποῦ πάει.

— Θὰ σᾶς τὸν κλέψουν.

— Ἄ, δὲν ὑπάρχει φόβος! Ὁ Δράκος εἶνε ἱκανὸς νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτό του.

Ὁ Ἐρβελὶν ἤξευρε μερικὰ πράγματα καὶ θὰ μποροῦσε νὰ πῇ στὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, τί παράξενη δουλειὰ ἔκαμνε κάποτε ὁ σκύλος του. Ἀλλὰ ὁ Ἐρβελὶν δὲν ἦτο φλύαρος. Ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸ σπιτάκι χωρὶς νὰ πῇ ἄλλη λέξι, καὶ μπῆκε σὲ μιὰ ταβέρνα τῆς ὁδοῦ Σαὶν-Ρυππέρ, ἐκεῖ κοντά, διὰ νὰ ἐρωτήσῃ μὲ τρόπο τὸν ταβερνιάρη.

Ἔτσι ἔμαθεν, ὅτι ὁ κύριος τοῦ Δράκου ἐθεωρεῖτο στὴ γειτονειὰ ἄνθρωπος παράξενος, ἀλλόκοτος, καὶ ὅτι ἔζοῦσε 'ς ἐκεῖνο τὸ σπιτάκι μὲ τὴν κόρη του. Κάθε πρωί, ὁ γέρος ἐψώνιζε στὴ γειτονειά, χωρὶς νὰ μιλῇ σὲ κανένα. Κάποτε, τάπογεύματα, ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι, κρατῶν μερικὰς εἰκόνας, τὰς ὁποίας θὰ ἐπήγαινε βέβαια νὰ πωλήσῃ· δὲν ἐπωλοῦσε ὅμως καθόλου, διότι ἐγύριζε(**) πάλι μὲ τὸ μικρόν του φορτίον. Κάθε μῆνα, τὸν ἔβλεπαν νὰ φεύγῃ, πότε μὲ εἰκόνας, πότε μὲ μιὰ μικρὴ βαλίζα· καὶ τότε ἀπουσίαζε δύο—τρεῖς ἡμέρες.

— Θὰ εἶνε βέβαια ζωγράφος, εἶπε ὁ Ἐρβελίν.

— Ἔτσι φαίνεται, ἀπεκρίθη ὁ ταβερνιάρης. Κ' ἐμεῖς ἐδῶ στὴ γειτονειὰ γιὰ ζωγράφο τὸν ἔχουμε, ἀλλὰ χωρὶς φήμη καὶ πελατεία. Ὁπωσδήποτε καλοὶ ἄνθρωποι, ἥσυχοι, κι' αὐτός, μ' ὅλη τὴν παραξενειά του, κ' ἡ κόρη του.

«Διάβολε, ἐσυλλογίζετο ἐνῶ ἔφευγε ὁ ἀστυνομικός· γελάστηκα λοιπόν; Αὐτὸς ὁ γέρος φαίνεται ἀβλαβὴς καὶ τίμιος... Ἀλήθεια ἄρά γε, δὲν ξεύρει τί δουλειὰ βάζει τὸ σκύλο του νὰ κάμνῃ ἡ συμμορία τοῦ Πλόκ;... Ὁπωσδήποτε, πρέπει νὰ βεβαιωθῶ καλλίτερα καί, γιὰ μερικὲς ἡμέρες, θὰ παρακολουθήσω αὐτὸν τὸν παράξενο καλλιτέχνη.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ Ἐρβελίν, μετημφιεσμένος εἰς κτίστην, ἄρχισε τὴν κατασκοπεία του.

Τίποτε ἰδιαίτερο δὲν εἶδε, τίποτε ποῦ νὰ τοῦ κάμῃ ξεχωριστὴν ἐντύπωσι. Μόνο μιὰ φορὰ βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι του ὁ γέρος, διὰ ν' ἀγοράσῃ

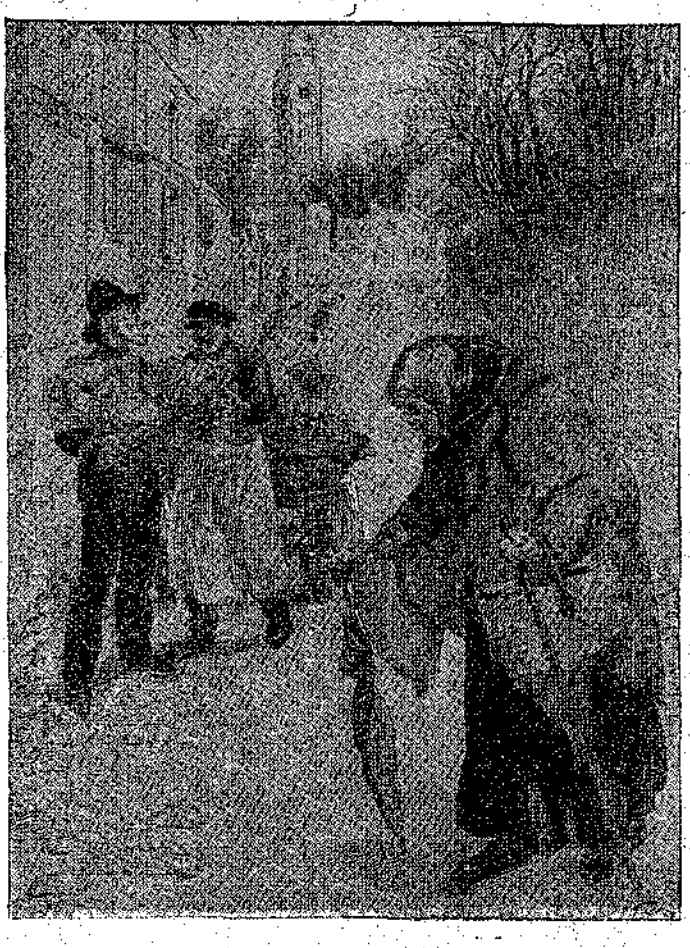

«Ὁ Ἐρβελίν, μετημφιεσμένος εἰς γρηὰν ζητιάνα...»
(Σελ. 246, στ. α'.)

(*) Ἴδε εἰκόνα 29ου φύλ. σ. 223.

(**) Ἴδε εἰκ. 29ου φύλ. σ. 223.

δυὸ πελώρια κραμβολάχανα ἀπὸ ἕνα μανάβη, ποῦ εἶχε σταματήσῃ μὲ τὸ καρροτσάκι του στὸ τέλος τῆς ὁδοῦ Λαμπόν.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, μετημφιεσμένος εἰς κηπουρὸν καὶ σπρώχνων ἐμπρός του ἕνα χειραμάξι, ὁ Ἐρβελὶν ἐκτύπησε τὴν πόρτα τοῦ ζωγράφου, διὰ νὰ ρίψῃ μιὰ ματιὰ μέσα στὸ σπίτι.

— Μὲ συγχωρεῖτε, τοῦ εἶπε, ἀλλὰ χθές, ἕνα μεγάλο δανέζικο σκυλὶ ἐρήμαξε τὸ περιβόλι μου;(*) ἐδῶ κοντά. Μοῦ εἶπαν πῶς εἶνε δικό σας.

— Ἀδύνατο νὰ ἦταν τὸ σκυλί μου, ἀπεκρίθη ὁ γέρος, γιατὶ αὐτὸ λείπει τώρα δυὸ μέρες.

«Καλὰ λοιπόν, ἐσυλλογίσθη ὁ ἀστυνομικός, ἡ συμμορία τοῦ Πλὸκ ἐργάζεται!»

Πραγματικῶς, τὴν ἴδια ἡμέρα, ἡ Ἀστυνομία ἐπληροφορεῖτο, ὅτι τὴν προηγουμένη νύκτα ἐκλάπη ἐν ἀδαμαντοπωλεῖον τῆς ὁδοῦ Ντυμπάκ.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ Ἐρβελίν, μετημφιεσμένος εἰς γρηᾶν ζητιάναν, ποῦ ἐφαίνετο ὅτι πηγαίνει νὰ ζητιανεύσῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ξαναεἶδε τὸν μανάβην μὲ τὸ καρροτσάκι του. Καὶ σήμερα πάλι ὁ γέρος ζωγράφος ἀγόρασε τρία πελώρια κραμβολάχανα.

«Ἄ, ἄ! ἐσυλλογίσθη ὁ ἀστυνομικός· νὰ ἕνας ζωγράφος ποῦ ἀγαπᾷ πάρα πολὺ τὰ λάχανα, ὥστε νὰ μὴ τὸν πιστεύσω γιὰ τίμιο. Κάτι μοῦ λέγει, ὅτι ὑπάρχει Πλὸκ μέσα στὰ λάχανα αὐτά. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε! Αὐτὸ τὸ μυστήριο πρέπει νὰ ξεδιαλυθῇ γρήγορα!»

(*Ἕπεται συνέχεια*)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΝΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΣ ἕνα σπίτι, ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ ἑπάνω πατώματος, ὅπου εἶνε οἱ κοιτῶνες, εἰσῆλθε μίαν ἡμέραν ἕνα καναρίνι. Ἦτο κιτρινόλευκον καὶ μικρούτσικον, ἀσχημάτιστον ἀκόμη, σχεδὸν νεοσσός. Θὰ ἐδραπέτευσε βέβαια ἀπὸ τὸ κλουβί του, — διότι εἰς κλουβὶ ἐγεννήθη, — ἐπῆρε τοὺς ἐναερίους δρόμους, εἶδε τὸ ὑψηλὸν ἐκεῖνο παράθυρον ἀνοικτόν, καὶ ἐχώθη μέσα. Τί νὰ τοῦ ἐφάνη ἀρά γε; Πῶς ἦτο ἡ πόρτα κανενὸς μεγάλου, τεραστίου κλουβιοῦ, πολὺ ὡραιοτέρου ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ εἶχε πρίν; Ὁπωσδήποτε, δὲν τὸ ἐπερίμενε καὶ πολὺ ἄσχημη τύχη ἐκεῖμέσα. Ἐνῷ ἐπετοῦσεν ἀκόμη εἰς τὸ δωμάτιον, δύο κοριτσάκια, ἐργαζόμενα ἡσύχως εἰς μίαν ἄκρην, τὸ εἶδαν κ' ἐπετάχθησαν ἀμέσως μὲ φωνές:

— Ἄ! ἕνα καναρίνι! ἕνα καναρινάκι!.. Τὸ παράθυρο!..

Ἔκλεισαν ἀμέσως τὸ παράθυρον. Τὸ καναρίνι, τρομαγμένον, ἐζήτησε καταφύγιον ὀπίσω ἀπὸ τὸ παραθύρι, ποῦ ἔκρυβε δύο κρεββατάκια. Ἀλλὰ τὰ κοριτσάκια ἔτρεξαν καί, ἀπ' ἐδῶ τὸ εἶχαν, ἀπ' ἐκεῖ τὸ εἶχαν, τὸ ἔπιασαν. Καταχαρούμενα τότε ἀνεστάτωσαν ὅλον τὸ σπίτι, περιφέροντα τὸ εὕρημά των ἀπὸ δωματίου εἰς δωμάτιον. Τὸ ἔδειξαν τοῦ μπαμπᾶ, τῆς μαμμᾶς, τοῦ θείου, τῆς θείας, τοῦ ἄλλου θείου, τῆς καμαριέρας, τοῦ ὑπηρέτου καὶ τῆς πλύστρας ποῦ ἄπλωνε τὰ ροῦχα εἰς τὴν ταράτσαν. Ὅλοι αὐτοὶ τὸ ἔβλεπαν μὲ χαράν, τὸ ἐχαΐδευαν κ' ἐσυμβούλευαν:

— Στὸ κλουβί! στὸ κλουβί!

Εἰς τὸ σπίτι ὑπῆρχεν ἕνα ὡραῖον κλουβάκι, ἀδειανὸν καὶ ἄχρηστον πρὸ πολλοῦ. Τὰ κοριτσάκια τὸ ἐκατέβασαν, τὸ ἐκαθάρισαν, ἔστειλαν τὴν ὑπηρέτην νὰ γοράσῃ κεχρὶ καὶ ἔβαλαν μέσα τὸ πουλάκι. Καὶ νὰ πάλιν ὁ μικρὸς πτερωτὸς δραπέτης φυλακισμένος. Ἀλλὰ εἰς εὔμορφην φυλακήν, καλὰ ἐφωδιασμένην καὶ τριγυρισμένην ἀπὸ κάθε φροντίδα καὶ ἀγάπην. Μετ' ὀλίγον τὸ καναρίνι, ἡσυχασμένον τελείως, ἤρχισε νὰ πηδᾷ εἰς τὰ ξυλάκια τοῦ κλουβιοῦ, νὰ τρώγῃ, νὰ πίνῃ καὶ νὰ κελαϊδῇ. Τὸ κελάδημά του δὲν ἦτο ἀκόμη παρὰ ἓν μικρὸν εὔθυμον τσίριγμα. Ἀλλὰ τὰ δύο κοριτσάκια ἐπετοῦσαν ἀπὸ τὴν χαράν των ποῦ τὸ ἤκουαν κ' ἔλεγαν μὲ βεβαιότητα, ὅτι θὰ μάθῃ νὰ κελαδῇ ὡραῖα. Διὰ τοῦτο μάλιστα ἐκρεμοῦσαν συνήθως τὸ κλουβὶ εἰς τὸ παράθυρον. Ἡ γειτονειὰ εἶχε καὶ ἄλλα καναρίνια. Τὸ δὲ καναρινάκι, ἀκούον τὰ κελαδήματά των, ἐφιλοτιμεῖτο κ' ἐπροσπαθοῦσε νὰ τὰ μιμηθῇ.

Τὰ κοριτσάκια, — δύο τρυφερὰ πλάσματα δώδεκα καὶ δέκα ἐτῶν, — τὸ ἐλάτρευαν. Ὥρας ἐπερνοῦσαν νὰ παίζουν μαζί του, νὰ τὸ βγάζουν ἀπὸ τὸ κλουβί, νὰ τὸ χαϊδεύουν, νὰ τὸ φιλοῦν, νὰ τὸ ταγίζουν, νὰ τοῦ κάμνουν τὸ μπάνιο του, ἢ νὰ κάθηνται ἀντίκρυ εἰς τὸ κλουβὶ καὶ νὰ τὸ καμαρώνουν. Καὶ ὄχι μόνον τὰ κοριτσάκια, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ εἶχαν ἀγαπήσῃ τὸ ὡραῖον καναρινάκι. Καὶ αὐτὸ ἐφάνη προπάντων δύο φορές, ποῦ ἐκινδύνευσε τὸ πουλὶ σοβαρῶς.

Τὴν μίαν, ἡ γάτα τοῦ σπιτιοῦ, — παλαιὰ ἀγάπη καὶ αὐτή, ἀλλὰ λησμονημένη, — εὗρεν εὐκαιρίαν, ὥρμησε κατὰ τοῦ κλουβιοῦ, ποῦ ἦτο ἁπλῶς τοποθετημένον εἰς τὸ παράθυρον, καὶ ἔχωσε τὰ νύχια της ἀπὸ τὰ σύρματα. Τὸ καναρίνι δὲν ἐτρόμαξε μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπληγώθη ὀλίγον εἰς τὸ πτερόν. Καὶ τὰ κοριτσάκια ἔκαμαν σὰν τρελλά:

— Ἡ γάτα!.. ἡ γάτα!.. Τὸ καναρίνι!..

Ὅλοι οἱ σπιτικοὶ ἔτρεξαν ἔντρομοι, καὶ μὲ λύπην, μὲ σοβαρότητα, ἐπέπληξαν τὰ κοριτσάκια ποῦ ἄφηναν τὸ κλουβὶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

— Νὰ τὸ κρεμνᾶτε ψηλά! νὰ τὸ προσέχετε! Ὅρίστ' ἐκεῖ! θέλετε λοιπὸν νὰ σᾶς τὸ φάῃ ἡ γάτα;

Καὶ τὸ ἔλεγαν, ὡς νὰ ἐπροφήτευαν τὸ μεγαλείτερον δυστύχημα. Τὰ κοριτσάκια ἔφριτταν...

Τὴν δευτέραν φοράν, τὸ κλουβὶ ἦτο κρεμασμένον εἰς τὸν δροσερὸν διάδρομον, καταμεσίς. Ἔξαφνα φυσᾷ ἕνας δυνατὸς ἀέρας, τὸ ἁρπάζει ἀπὸ τὸ καρφὶ καὶ τὸ πετᾷ κάτω μὲ κρότον. Τρέχουν ὅλοι νὰ ἰδοῦν τί συνέβη, καὶ βλέπουν τὸ καναρίνι... σὲ κακὰ χάλια τὸ κακόμοιρο! Θὰ εἶχε κτυπήσῃ δυνατά. Δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του, ἔκλεινε τὰ ματάκια του κ' ἐφούσκωνε....

— Ἄχ, θὰ ψοφήσῃ! ἔκαμε ἡ μαμά.

Τὰ κοριτσάκια ἄρχισαν νὰ κλαίουν γοερῶς, σὰν νὰ ψυχομαχοῦσε κανένας ἄνθρωπος. Ἀλλὰ θὰ τὸ πιστεύσετε; Τὴν ὥραν τῆς ἀγωνίας τοῦ πουλιοῦ, καὶ μερικὰ μεγάλα μάτια ἐθεάθησαν δακρυσμένα...

Μὲ βρεξίματα, μὲ χάδια καὶ μὲ ἄλλας περιποιήσεις, τὸ καναρινάκι ἄρχισε νὰ συνέρχεται. Ἐπὶ τέλους ἄνοιξε τὰ ματάκια του, ἐστάθη εἰς τὰ πόδια του καὶ μίαν στιγμὴν ἐπέταξεν εἰς τὸ ξύλον τοῦ κλουβιοῦ. Μετ' ὀλίγον ἐτσιμποῦσε τὸ ἀχλαδάκι του καὶ ἔπινε νεράκι. Εἶχε σωθῇ.

Τότε πιὰ νὰ ἐβλέπατε τὴν χαράν καὶ τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων! Λαχεῖον νὰ τοὺς ἔπεφτε, δὲν θὰ ἦσαν τόσον εὐτυχεῖς, ὅσον ἦσαν βλέποντες τὸ καναρινάκι νὰ χοροπηδᾷ ζωηρὸν εἰς τὸ κλουβί του ὅπως πρῶτα!...

Ὁ ἄνθρωπος, λέγει ἕνας συγγραφεύς, ἐπλάσθη φύσει ζωόφιλος. Ἀλλὰ τίποτε δὲν τοῦ ἐμπνέει τόσον τρυφερὰν ἀγάπην ὅσον ἕνα ὡραῖον πουλάκι φυλακισμένον εἰς τὸ κλουβί. Τὸ εἶδα εἰς τὴν ἀληθινὴν αὐτὴν ἱστορίαν τοῦ καναρινιοῦ.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλ. σελ. 240.

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Ὁ θαυμασμός μας πρὸς τοὺς μεγάλους ἄνδρας γεννᾷ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τοὺς μιμηθῶμεν. Λέγεται περὶ τοῦ Θεμιστοκλέους ὅτι δὲν τὸν ἄφινε νὰ κοιμηθῇ τὸ τρόπαιον τοῦ Μιλτιάδου. Μετά τινα ἔτη, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἀθηναίων, κατετρόπωνε τοὺς Πέρσας εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Σαλαμῖνος. Ὁ δὲ Θουκυδίδης, παῖς ἔτι, ἔκλαυσεν ὅτε ἤκουσε τὸν Ἡρόδοτον ἀναγινώσκοντα τὴν ἱστορίαν του, καὶ ἡ προξενηθεῖσα τότε εἰς τὴν ψυχήν του ἐντύπωσις ὥρισε τὴν κλίσιν του.

Τὰ παραδείγματα τῶν ἀληθῶς ἀγαθῶν καὶ μεγάλων ἀνδρῶν δὲν συναποθνήσκουν μετ' αὐτῶν, ἀλλ' ἐπιζοῦν πρὸς διδασκαλίαν τῶν ἐπομένων γενεῶν, διαιωνίζονται καὶ μᾶς βοηθοῦν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς.

(*Ἐκ τῶν τοῦ Σμάϊλς*)

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (*Συνέχεια*)

Ὁ Τζούλης, ὡς καλὸς στρατηγὸς ποῦ ἦτο, εἶχεν ἤδη σπουδάσῃ τὸ ἔδαφος τῆς περιοχῆς καὶ εἶχε παρατηρήσῃ, ὅτι ὄπισθεν

«Οἱ μάγειροι ἔστησαν τὰ φαγητά...»
(Σελ. 247, στ. 6')

τῆς μικρᾶς ὁάσεως ποῦ εὑρίσκοντο, ἐξετείνετο ἕνας φράκτης ἀπὸ φραγγοσυκιές.

Πλησίον αὐτοῦ τοῦ φράκτου, ὑψοῦτο ἕνας πελώριος σωρὸς ἀπὸ στάχυα κριθῆς, τὰ ὁποῖα θὰ εἶχεν ἀφίσῃ ἐκεῖ κάποιος κτηματίας τῶν περιχώρων, περιμένων νὰ ξηρανθοῦν καλὰ εἰς τὸν ἥλιον, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ νὰ τὰ πάρῃ.

Ὁ Τζούλης ἔπιασε τὸν μικρόν του φίλον ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ὡδήγησεν εἰς αὐτὸν τὸν σωρόν, λέγων:

— Κρύψου ἐδῶ! ἔμπα μέσα στὴ θυμωνιά!

Ὁ Λουλοὺ ὑπήκουσε κ' ἐχώθη ὁλόκληρος μέσα εἰς τὰ εὐώδη στάχυα. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Τζούλης ἔδεσε τὰ δύο ἄλογα ὀπίσω ἀπὸ τὸν φράκτην, ὅσον ἠμποροῦσε μακρύτερα ἀπὸ τὴν κρύπτην του, καὶ ἐπιστρέψας ἐχώθη καὶ αὐτὸς πλησίον τοῦ Λουλού. Ἔκαμεν ὅμως εἰς τὴν θυμωνιὰν ἕνα παραθυράκι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμποροῦσε νὰ βλέπῃ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸν δρόμον.

Τὸ κερβάνιον

Ἡ ἀναμονὴ των δὲν ἦτο μακρά.

Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, ἤκουσαν μεγάλον θόρυβον ἀπὸ γαυγίσματα σκύλων, σαλπίσματα, ποδοβολητὸν ἀλόγων, φωνὰς καὶ ἄσματα, μαρτυροῦντα ὅτι ἐπλησίαζε συνοδεία πολυαρίθμος.

Ὁ Τζούλης, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ διόλου ἀπὸ τὴν κρύπτην του, παρεστάθη εἰς μίαν παρέλασιν τόσον περίεργον, ὅσον καὶ γραφικήν.

Τὸ κερβάνιον εἶχε λάβῃ, φαίνεται, ὡς σημεῖον κατευθύνσεως τὸ πηγάδι.

Ἐπροχώρει βραδέως· ἀλλ' ἤδη διεκρίνοντο καθαρὰ καμμιὰ δεκαριὰ ἱππεῖς, περιστοιχίζοντες μίαν σημαίαν, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συνοδείας. Ἦτο ἡ ἰδιαιτέρα σουλτανικὴ σημαία.

Ὄπισθεν τῶν λαμπροστολίστων τούτων ἱππέων, ἤρχετο ἕνας ὅμιλος πεζῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μαύρων, τοὺς ὁποίους ἐφαίνοντο ὁδηγοῦντες δύο τρεῖς Μαροκινοὶ ὡπλισμένοι.

Ἠκολούθουν ὀκτὼ μουλάρια, ζευγμένα ἀνὰ δύο καὶ σύροντα ἓν πελώριον κιβώτιον, σκεπασμένον μὲ ὕφασμα καὶ περιστοιχιζόμενον ἀπὸ ἱππεῖς ὡπλισμένους μὲ τουφέκια.

Κατόπιν ἤρχοντο καμμιὰ εἰκοσαριὰ μουλάρια, φορτωμένα μὲ ἄλλα κιβώτια καὶ δέματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ Τζούλης διέκρινε γαλλικὰ γράμματα καὶ τὸ ὄνομα ἑνὸς παρισινοῦ καταστήματος.

Δύο Μαροκινοί, μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένοι μὲ μεγάλα, μυτερὰ ψάθινα καπέλλα, μὲ πρασίνους κεφαλοδέσμους καὶ μὲ λαμπρόχρωμα βουρνούζια, ἀπλούμενα κομψῶς εἰς τὰ ὀπίσθια τῶν ἵππων των, ἔκλειον τὴν πομπὴν καὶ ἐφαίνοντο ἀρχηγοὶ τοῦ ἐπιβλητικοῦ ἐκείνου κερβανίου.

Ὅταν οἱ Μαροκινοὶ ἔφθασαν μέχρι τῆς ὁάσεως, εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας εὑρίσκετο τὸ πηγάδι, διέταξαν τὸ κερβάνιον νὰ σταματήσῃ.

Ἀμέσως ἐξεφόρτωσαν τὰ μουλάρια, τὰ ἔδεσαν μαζὶ μ' ἕνα μακρὸν σχοινὶ καὶ τοὺς ἔδωσαν νὰ φάγουν κριθάρι καὶ σανόν.

Ἐστήθησαν δύο σκηναί, διὰ τὰ ὑψηλὰ πρόσωπα τοῦ κερβανίου, τὰ ὁποῖα, καὶ δι' ὀλίγων ἀκόμη ὡρῶν ἐπιστάθμευσιν, ἔπρεπε νὰ ἔχουν τὴν μεγαλητέραν ἄνεσιν καὶ νὰ ναπαυθοῦν εἰς τὴν σκιὰν ἐπὶ ψαθῶν ἀπὸ ἀλόγη.

Οἱ μάγειροι ἔσκαψαν λάκκους εἰς τὸ χῶμα, τοὺς ἐγέμισαν κάρβουνα καὶ ἔστησαν τὰ φαγητὰ ἐπὶ τῶν αὐτοσχεδίων αὐτῶν πυραύνων.

Ὁ Λουλοὺ καὶ ὁ Τζούλης, κρυμμένοι ἀκόμη εἰς τὴν θημωνιάν, παρηκολούθουν τὸ θέαμα μὲ τὸ ζωηρότερον ἐνδιαφέρον. Εἶχον λυτρωθῇ ἀπὸ μίαν μεγάλην ἀγωνίαν, βεβαιωθέντες ὅτι ὁ ὅμιλος, ὁ ὁποῖος διηυθύνετο πρὸς αὐτούς, δὲν ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ Κατακτητοῦ.

Ἀπὸ τὰ κιβώτια καὶ τὰ δέματα, ὑπέθεσαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ κερβανίου ἐμπορων, μεταφερόντων εἰς τὴν πόλιν ἐμπορεύματα ὑπὸ ἰσχυρὰν συνοδείαν.

Διὰ τοῦτο, ὅταν ὁ Τζούλης ἐβεβαιώθη, εἶπεν εἰς τὸν Λουλού:

— Περιττὸν νὰ κρυφθοῦμε περισσότερο. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ μᾶς θλάψουν. Μπορεῖ μάλιστα νὰ μᾶς κάμουν καλό, καὶ πρῶτα πρῶτα νὰ μᾶς δώσουν νὰ φᾶμε.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Λουλοὺ ἐξερχόμενος ἀπὸ τὴν θημωνιάν· μυρίζουν τόσο ὡραῖα τὰ φαγητὰ ποῦ μαγειρεύουν!..

Ὁ Τζούλης ἐξῆλθε καὶ αὐτὸς καὶ διηυθύνθη μὲ θάρρος εἰς τὴν σκηνήν, ὅπου οἱ δύο ἀρχηγοὶ ἔπιναν τώρα τὸ τσάϊ των.

«Νὰ ἰδοῦμε, ἐσυλλογίζετο, μὲ τί τρόπο θὰ τοὺς καταφέρω νὰ μᾶς προσκαλέσουν στὸ γεῦμα».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΒΙΕΝ, ΠΟΥΠΟΥΛ!

Ἡ ἐθιμοταξία τοῦ Τζούλη

Μὲ ὅλον του τὸ θάρρος, ὁ Τζούλης τὰ ἔχασεν ὀλίγον ὅταν ἔφθασε πρὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Μαροκινοῦ ἀρχηγοῦ. Οὗτος, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν καὶ τῶν στρατιωτῶν του, ἔτρωγε μὲ τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν ἐκείνην ποῦ χαρακτηρίζει τοὺς Ἀνατολίτας.

Ἡ στενοχωρία τῶν δύο φυγάδων ηὐξήθη ἀπὸ τὴν περιέργειαν, μὲ τὴν ὁποίαν τοὺς ἐκύτταζαν ὅλα τὰ μέλη τοῦ κερβανίου. Βλέποντες τοὺς δύο νεαροὺς Εὐρωπαίους, οἱ ὁποῖοι ἐξεφύτρωσαν ἔξαφνα εἰς τὸ μέσον τοῦ καταυλισμοῦ των, οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἀποροῦσαν καὶ διηρωτῶντο τί ἤθελαν καὶ τί διαθέσεις εἶχον. Κανεὶς ὅμως δὲν τοὺς ἐμπόδισε νὰ προχωρήσουν μέχρι τῆς σκηνῆς τοῦ ἀρχηγοῦ, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐκύτταζε μὲ προσοχήν.

«Ὁ Τζούλης ἔκρινε καλὸν νὰ ὑποκλιθῇ...»
(Σελ. 247, στ. γ')

Ὅταν ἔφθασεν εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν, ὁ Τζούλης ἔκρινε καλὸν νὰ ὑποκλιθῇ καὶ νὰ χαιρετίσῃ μὲ τὰς χεῖρας εἰς

τὸ στῆθος, ὅπως ἔδλεπε νὰ τὸ κάμνουν χαιρετώμενοι μεταξύ των οἱ Μαροκινοί.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο λαμπρόν, διότι ἀμέσως ὁ ἀρχηγός, μ' εὐμενὲς νεῦμα, τοῖς ὑπέδειξεν ὅτι ἦτο πρόθυμος νὰ τοὺς ἀκούσῃ. Δυστυχῶς ὅμως, ὁ σπουδαστὴς εἶχεν ἐξαντλήσῃ πᾶν ὅ,τι ἐγνώριζεν ἀπὸ τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἴδιωμα τῶν ἰθαγενῶν.

Ὁπωσδήποτε, ἀφοῦ προσεπάθησε, μὲ μίαν ἐκφραστικὴν παντομίμαν, νὰ δηλώσῃ ὅτι ἐπεινοῦσαν φοβερά, ἀπεφάσισε νὰ μεταχειρισθῇ, μαζί μὲ τὰ νεύματα, καὶ λόγια.

— Κύριε Μαροκινέ, εἶπεν, εἴμεθα δύο δυστυχεῖς Γάλλοι, ποὺ ὑποφέραμε πολλὰ ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ἤλθαμε στὸν τόπο σας. Μᾶς ἐχώρισαν ἀπὸ τοὺς δικούς μας καὶ τώρα δὲν ξέρομε ποῦ νὰ τοὺς εὕρωμε. Θὰ μᾶς κάμετε μεγάλη χάρι ἂν μᾶς ἐπιτρέψετε νὰκολουθήσωμε τὸ κερβάνι σας, γιὰ νὰ φθάσωμε στὴν πλησιεστέρα πόλι. Εἴμεθα πλούσιοι καὶ θὰ μπορέσωμε νὰ ἀνταμείψωμε τὴν καλωσύνη σας.

Τὸ λογίδριον αὐτό, τὸ ὁποῖον ὁ Τζούλης εἶχεν ἀπαγγείλῃ χωρὶς τὴν παραμικρὰν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐννοηθῇ, ἐννοήθη ἐν τούτοις εἰς τὴν ἐντέλειαν ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ.

Ἀμέσως ἔδειξεν εἰς τοὺς νέους μίαν ψάθαν, τὴν ὁποίαν οἱ ὑπηρέται εἶχον ἁπλώσῃ ἀπέναντί του, καὶ τοῖς ἔγνευσε νὰ καθήσουν. Κατόπιν, εἰς ἀτελῆ γαλλικὴν γλῶσσαν, ἀλλ' ἄρκετὰ εὐνόητον, τοῖς εἶπε μ' ἐπισημότητα :

— Καλῶς ὡρίσατε! Ὁ Θεὸς βοηθός σας! Εἴθε νὰ ἐπιτύχετε τὸ ποθούμενον ;

—Εὐχαριστοῦμεν! ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης, χαίρων ποὺ ἔδλεπεν ὅτι ἦτο δυνατὴ ἡ συνεννόησις.

Κατόπιν ὁ ἀρχηγὸς ἠρώτησε :

— Θέλετε νὰ ἔλθετε μαζί μας ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθησαν μαζὶ ὁ Τζούλης καὶ ὁ Λουλοῦ· εἶνε ἡ μεγαλητέρα μας ἐπιθυμία νὰκολουθήσωμε τὸ καραβάνι.

— Εἶμαι ὁ Μπὲν-Σελιμάν, ἀμὶν καὶ ὑπηρέτης τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος, τοῦ παντοδυνάμου Σουλτάνου.

Νέοι χαιρετισμοὶ ἐκ μέρους τῶν Γάλλων. Κατόπιν ὁ Τζούλης ἔκαμε καὶ αὐτὸς τὰς συστάσεις :

— Τζούλης, μαθητευόμενος ἠλεκτρολόγος ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ὁ κ. Λουλοῦ Ρισανέλ, υἱὸς τοῦ πλουσίου ἑκατομμυριούχου Ρισανέλ, τοῦ βασιλέως τοῦ μπισκότου.

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ὁδηγῇ! ἀπεκρίθη ὁ ἀρχηγός.

— Εὐχαριστῶ! εἶπεν ὁ Λουλοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἔκαμαν μεγάλην ἐντύπωσιν οἱ πομπώδεις τρόποι τοῦ συνομιλητοῦ του.

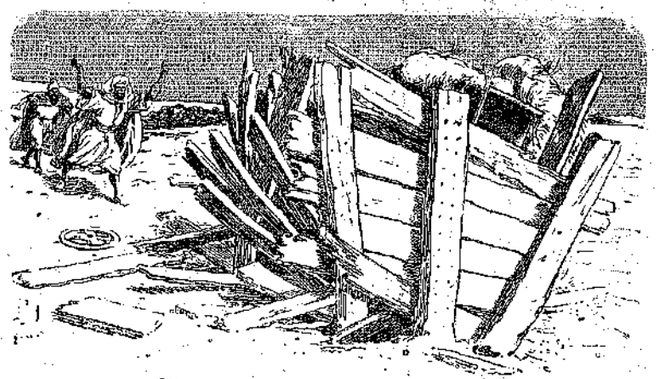

«Τὸ μέγα κιβώτιον κατέκειτο σπασμένον...»

Οὗτος ἐπληροφόρησε κατόπιν τοὺς νεαροὺς Γάλλους, ὅτι ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ Μογκατόρ, ὅπου εἶχεν ὑπάγῃ διὰ νὰ παραλάβῃ φορτίον πραγμάτων, ἀποστελλομένων ἐξ Εὐρώπης εἰς τὸν Σουλτᾶνον, καὶ ὅτι τὰ ἐπήγαινεν εἰς τὸ Φέζ, ὅπου εὑρίσκετο ὁλοὲν ὁ κραταιὸς κύριός του.

Ὁ Τζούλης ἤκουσεν αὐτὰς τὰς ἐξηγήσεις μὲ τὸ ζωηρότερον ἐνδιαφέρον. Καὶ ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὴν ὅλως φιλικὴν στάσιν τοῦ Μπὲν-Σελιμάν, τῷ ἐξέθεσεν εἰλικρινῶς τοὺς σκοπούς του.

— Αὐτὸ μᾶς ἦλθε ὡραῖα, εἶπε. Θὰ πᾶμε μαζί σας εἰς τὸ Φέζ, θὰ παρουσιασθοῦμε στὸ Σουλτᾶνο καὶ αὐτὸς θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ βροῦμε τὸν κύριον Ρισανέλ.

Χωρὶς λεπτὰ δὲν γίνεται τίποτε!

Ὁ ἀμὶν δὲν ἀπεκρίθη ἀμέσως εἰς τὴν πρότασιν αὐτήν. Ἔμεινε μίαν στιγμὴν σκεπτικός, ὁ δὲ Τζούλης, νομίσας ὅτι δὲν ἐνόησε, ἡτοιμάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν φράσιν του καθαρώτερα. Ἀλλ' ἔξαφνα ὁ ἀρχηγὸς τὸν ἠρώτησε :

—Μοῦ εἴπατε, ὅτι εἶσθε πλούσιοι ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης, πολὺ πλούσιοι! Ὁ πατέρας αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ εἶνε παρισινὸς βιομήχανος ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους.

Ὁ Μαροκινὸς ἐκίνησε δύο - τρεῖς φορὰς τὸ κεφάλι του καὶ κατόπιν ἠρώτησε :

— Πόσα χρυσᾶ νομίσματα θὰ μοῦ δώσετε, διὰ νὰ σᾶς ὁδηγήσω εἰς τὸν Σουλτᾶνον τὸν κύριόν μου, ποῦ νὰ τὸν μακροημερεύῃ ὁ Ἀλλάχ ;

Ἡ ἀπρόοπτος αὐτὴ ἐρώτησις ἐθορύβησε κάπως τὸν Τζούλην. Συνῆλθεν ὅμως γρήγορα καὶ ἀπεκρίθη :

— Κύριε Μπὲν - Σελιμάν, θὰ σᾶς δώσωμε ὅσα χρυσᾶ νομίσματα ἐπιθυμεῖτε. Ἀλλὰ δυστυχῶς, δὲν ἔχομε αὐτὴ τὴ στιγμή. Σᾶς εἶπα, ὅτι μᾶς συνέδησαν πολλὰ ἀφότου ἤλθαμεν εἰς τὸ Μαρόκο. Ὁ ἀρχιλῃστὴς ἐκεῖνος μᾶς ἔκλεψε, καὶ γιὰ νὰ εὕρωμε χρήματα, πρέπει νὰ εὕρωμε πρῶτα τὸν πατέρα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ.

— Καὶ ποῦ εὑρίσκεται αὐτὸς ὁ πατέρας ; ἠρώτησεν ὁ Μαροκινὸς εἰς τόνον ὀλιγώτερον εὐγενικόν.

— Δὲν ξεύρομε!

Τὸ πρόσωπον τοῦ ἀμὶν Μπὲν-Σελιμὰν μετεβλήθη ἐντελῶς διαρκοῦντος αὐτοῦ τοῦ διαλόγου, καὶ μὲ μεγάλην ψυχρότητα ἐδήλωσε :

— Ἀφοῦ δὲν ἔχετε χρυσᾶ νομίσματα, δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς πάρωμε μαζί μας.

Καὶ αὐστηρότερος, προσέθεσε :

—Μᾶς εἴπατε ψέμματα ὅτι εἶσθε πλούσιοι!

Ὁ Λουλοῦ διεμαρτυρήθη ζωηρῶς :

— Μὰ ὄχι, δὲν εἴπαμε ψέμματα! Ὁ μπαμπᾶς μου εἶνε πολὺ πλούσιος. Ρωτῆστε ὅποιον θέλετε. Μόνο ποῦ μᾶς ἐχώρισαν καὶ τώρα δὲν ξέρομε ποῦ εἶνε.

Ὁ ἀμὶν ἔκαμεν ἕνα νεῦμα, σημαῖνον ὅτι τὰ λόγια ἦσαν πλέον περιττὰ καὶ ὅτι ἡ συνομιλία εἶχε τελειώσῃ.

Εἰς μάτην ὁ Τζούλης προσεπάθησε νὰ συγκινήσῃ τὸν σκληροτράχηλον αὐλικόν.

— Καλέ μου κύριε Μπὲν – Σελιμάν, τῷ εἶπε, ἀφίστε νὰ πᾶμε πρῶτα στὸ Φὲζ καὶ θὰ σᾶς δώσωμε ὅσα μᾶς ζητήσετε. Ἄ, σταθῆτε! μπορεῖ νὰ κάμωμε κάτι καλλίτερο. Ὀλίγες λεύγες μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ, στὸ δρόμο τοῦ Σάφφι, ἔκρυψα δύο ἑκατομμύρια ἕνα μέρος, γιὰ νὰ μὴν τὰ κλέψῃ ὁ Κατακτητής. Ἄς μᾶς συνοδεύσουν ὡς ἐκεῖ οἱ ἱππεῖς σας καὶ θὰ μπορέσωμε τότε νὰ σᾶς δώσωμε ὅσα θέλετε!

Ἀντιθέτως πρὸς ὅ,τι ἤλπιζε ὁ Τζούλης,

«Ὁ Λουλοὺ καὶ ὁ Τζούλης συνελήφθησαν...»
(Σελ. 249, στ. α')

ἡ ἀπίθανος αὐτὴ ἱστορία τῶν κρυμμένων ἑκατομμυρίων δὲν ἔκαμε καλὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Μαροκινόν.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐδεβαιώθη, ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ δύο τυχοδιώκτας καὶ μὲ αὐστηρὸν ὕφος διέταξε τοὺς φρουροὺς του νὰ τὸν ἀπαλλάξουν τὸ ταχύτερον ἀπὸ τοὺς μικροὺς Γάλλους.

Ἀμέσως ὁ Λουλοὺ καὶ ὁ Τζούλης συνελήφθησαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀκολουθίας οἱ ὁποῖοι, χωρὶς νὰ τοὺς κακομεταχειρισθοῦν, τοὺς ὡδήγησαν εἰς τὸν δρόμον, ἔξω τοῦ καταυλισμοῦ, καὶ ἐκεῖ τοὺς ἐγκατέλειψαν εἰς τὴν τύχην των.

Ὁ Τζούλης ἦτο καταθυμωμένος.

— Τί παραδόπιστος ὁ ὑπηρέτης αὐτὸς τοῦ Σουλτάνου! ἐφώναξε. Εἶδες ἐκεῖ ὑποκρισία ; Ἐπερίμενες ποτὲ ἀπὸ ἄνθρωπο ποῦ σοῦ κάνει τεμενάδες, ποῦ σοῦ βγάζει ὡραίους λόγους, ποῦ σοῦ εὔχεται « Ὁ Θεὸς νὰ σὲ ὁδηγῇ!», ἐπερίμενες ὅτι θὰ σοῦ ζητοῦσε ἔπειτα τὸ πορτοφόλι σου ; Βρωμότοπος, ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια!

Ὁ Λουλοὺ, ἠρεμώτερος, ἠρκέσθη νὰ ἐρωτήσῃ :

— Καὶ τώρα, τί θὰ φᾶμε ;

— Πές μου καὶ μένα, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης. Καλ' ἐδῶ πέρα, ἂν δὲν ἔχῃς τὴν τσέπη σου γεμάτη λίρες, σ' ἀφίνουν νὰ ψωφήσῃς τῆς πείνας σὰν σκύλο.

Τὸ χειρότερον ἦτο, ὅτι ἐνῷ τὰ δύο παιδιὰ ἐτριγύριζαν ἀπέξω ἀπὸ τὸν καταυλισμόν, πεινασμένα καὶ διψασμένα, οἱ ἄλλοι ὅλοι κατεγίνοντο νὰ τρώγουν τὰ ὀρεκτικὰ φαγητὰ ποῦ εἶχον ἑτοιμάσῃ οἱ μάγειροι τοῦ κερβανίου.

Κνίσα ψητοῦ εὐωδίαζε τὸν ἀέρα καὶ ἔφθανε μέχρι τοῦ Λουλοὺ καὶ τοῦ Τζούλη. Δὲν ἔδλεπαν παρὰ ἀνθρώπους καθισμένους καθ' ὁμίλους ἀπὸ τέσσαρας ἢ ἕξ, τρώγοντας καὶ πίνοντας μακαρίως.

Τὸ μαρτύριον αὐτὸ τοῦ Ταντάλου ἦτο ἀνυποφόρον. Τὰ δυστυχισμένα τὰ παιδιὰ εἶχαν φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο ποῦ ἡ ἀνάγκη τῆς τροφῆς, τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως, ὠθεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰς μεγαλειτέρας τρέλλας, εἰς τοὺς χειροτέρους ἐξευτελισμούς.

Ὁ Λουλοὺ ἐσκέπτετο νὰ ζητιανεύσῃ, ὁ δὲ Τζούλης νὰ ὁρμήσῃ καὶ νὰρπάξῃ καμμίαν χύτραν.

Εὐτυχῶς, τὴν στιγμὴν ἐκείνην συνέδη κάτι τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ ἔχῃ σημαντικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς τύχης τῶν δύο φίλων.

Ἡ μύγα

Πόσα μεγάλα πολιτικὰ καὶ στρατιωτικὰ γεγονότα δὲν προέρχονται ἀπὸ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα!

Ὁ Λαφίττ, ὁ μέγας τραπεζίτης, χρεωστεῖ, λέγουν, τὴν περιουσίαν του εἰς τὴν καρφίτσαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἔσκυψε κ' ἔσήκωσε, πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ προϊσταμένου, εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Τραπέζης ὅπου εἶχε παρουσιασθῆ διὰ νὰ τὸν προσλάβουν ὡς ὑπάλληλον.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Περίεργον ἄλογον

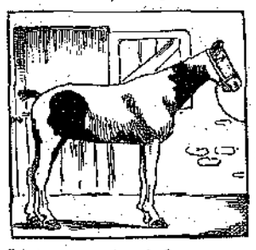

Τὸ ἄλογον αὐτό, τὸ ὁποῖον παριστᾷ ἡ ἀπέναντι εἰκὼν ἐκ φωτογραφίας, εἶνε «παρδαλόν» Τὸ τρίχωμά του δηλαδὴ εἶνε λευκὸν μὲ κηλῖδας καφεχρόνους. Ἀλλὰ τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι μία κηλίς, ἁπλουμένη εἰς τὴν δεξιάν του πλευράν, ἔχει σχῆμα ἀνθρωπίνης κεφαλῆς, καθαρώτατον.

Τὸ ἄλογον αὐτὸ ἀνήκει εἰς τὸ παγκοσμίου φήμης ἱπποδρόμιον Σάγκερ καὶ φημίζεται διὰ τὰ ὡραῖα γυμνάσματα ποῦ ἐκτελεῖ, καταχειροκροτούμενον εἰς ὅλας τὰς πόλεις τοῦ κόσμου.

Ταχυδακτυλουργικὸν παίγνιον

Τὰ ἁπλούστερα ταχυδακτυλουργικὰ παίγνια εἶνε καὶ τὰ δυσκολώτερα, διότι ἀπαιτοῦν μεγάλην ταχύτητα καὶ δεξιότητα. Ἓν ἐξ αὐτῶν εἶνε καὶ τὸ σημερινόν.

Πῶς εἰμπορεῖτε νὰ μαγεύσετε ἕνα καπέλο, ὥστε νὰ στέκεται εἰς τὸ χέρι σας χωρὶς νὰ τὸ πιάνετε ἀλλὰ μόλις νὰ τὸ ἐγγίζετε διὰ τῶν δακτύλων ;

Ἡ εἰκὼν σᾶς δείχνει τὸν τρόπον. Ἐφοδιάζετε τὸ καπέλον μὲ μίαν κλωστὴν τοῦ ἰδίου χρώματος, βαμμένην εἰς τὴν κορδέλαν, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὥστε νὰ περνᾷ ἀπὸ τὴν μέσην τοῦ τεπέ. Περνᾶτε κρυφὰ τὸ μεσαῖον δάκτυλον ἀπὸ αὐτὴν τὴν κλωστήν, καὶ τὸ καπέλον, κρεμασμένον οὕτω ἀπὸ τὸ χέρι σας, φαίνεται ὅτι στέκεται εἰς τὸν ἀέρα μὲ μίαν ἀπλῆν

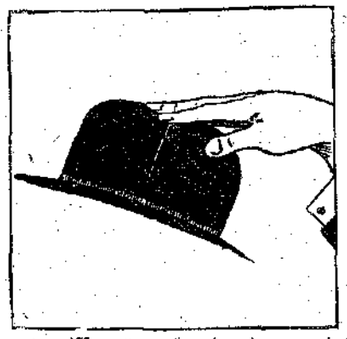

ἐπαφήν. Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ παίγνιον πρέπει νὰ γίνεται εἰς κάποιαν ἀπόστασιν ἀπὸ τοὺς θεατάς, διὰ νὰ μὴ διακρίνεται διόλου ἡ κλωστή.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πηλέως

ΠΑ	ΡΙ	ΠΟ	ΟΝ	ΠΑ
ΣΤΗ	ΣΚΑ	ΔΡΕ	ΠΤΥ	ΤΙ
ΟΝ	ΝΟΝ	ΡΙ	Α	ΝΗ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων κηπουρικῶν ἐργαλείων.

β'.) Ἐφθαρμένη Ἐπιγραφὴ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδόξου Ἀεροπόρου

Μ. Κ.ΜΝ.Σ Τ.Π.Τ. Π.Ι. Τ.
ΣΚ.Φ..Σ Κ..Α

Νὰ συμπληρωθοῦν τὰ ἐλλείποντα γράμματα, ὥστεν ἀναγινώσκεται μία συμβουλή.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήνου

Au printemps, vert et frais est mon pré-[mier ;
Mon second sert à lier et à modifier ;
Mon troisième fait mal à venir et plus [encore à partir ;
Je souhaite à mon tout prudence et [sagesse,
Pour le bonheur de la Grèce!

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δικαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 29ου φύλλου

α'.) Τὸ σκυλὶ τοῦ κυηγοῦ σχηματίζεται μεταξὺ τῆς τσάντας του, τοῦ ἀριστεροῦ του χεριοῦ καὶ τοῦ δεξιοῦ του ποδιοῦ. —β'.) Chien qui aboie, ne mord pas.—γ'.)

δ'.) Ἀνεμομαζώματα, διαβολοσκορπίσματα.

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὴ τοῦ Καφ. Β

ΘΥΕΛΛΑ

Ὁ οὐρανὸς σκοτείνιασε, ἡ θάλασσ' ἀγριεύει
Τὸ κῦμ' ἀφρίζοντας κτυπᾷ
Εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰ
Καὶ τρομαγμένο τὸ πουλὶ ἀσφάλεια γυρεύει

Κι' ἀνοίγει διάπλατα φτερὰ
Γιὰ ναῦρη τὴ φωλιά.

Ἕνα καράβι βρίσκεται μέσ' στὴν ἀνεμοζάλη
Κι' ὁ ναύτης τρέχει μὲ χαρὰ
Μαζεύει τὰ πανιὰ
Καὶ περιμένει γελαστὸς τὴ θύελλα μεγάλη.
Αὐτὸς νὰ φοβηθῆ στοιχειά;
Καὶ τί δὲν ἀψηφᾷ!

Σηκώνονται πελώρια τὰ κύματα κι' ἀφρίζουν
Ἡ ἀστραπὴ ἐξάφνικὰ
Θαμβώνει τὴ ματιὰ
Ἄκου, σφυρίζει ὁ βορηᾶς, καὶ τὰ κατάρτια τρίζουν

Ἀκούω κρότο μακρυὰ
Εἶνε βροντή. Βροντᾷ.

.....

Ἐκεῖ στὰ εἰκονίσματα, μπροστὰ στὴν Παναγία

Εἶνε σκυφτὰ τρία παιδιὰ
Μαζὶ μὲ τὴ μαμμά.
Γιὰ κεῖνον ποὺ προσεύχονται ζητοῦνε προστασία....

Ἀλήθεια εἶνε; Παύει πιὰ
Ἡ φουσκοθαλασσιά.

Στὰ κύματα ἁπλώνεται μιὰ νεκρικὴ γαλήνη,
Καὶ τώρ' ἀκοῦνε μὲ χαρὰ
Κι' εὐγνώμονη καρδιὰ
Τὸ θόρυβο τὸν ἀπαλὸ ποὺ μέσ' στὴν νύχτα χύνει

Τὸ κῦμα ποὺ τὴν ἀμμουδιὰ
Φιλεῖ μὲ καλωσύνη.

Φάων

ΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΒΡΑΧΟ

Καθισμένη σ' ἕνα ψηλὸ βράχο μέσ' τὴ θάλασσα, ἀπολαμβάνω τὴν ὠμορφιὰ τῆς φύσεως!

Δὲν θ' ἀντήλλασα τὴ θέσι μου μὲ τὸ καλλύτερο παλάτι! Εἶμαι τόσο εὐτυχὴς ἐδῶ!

Ἡ θάλασσα ἥσυχη-ἥσυχη, ἀφίνει νὰ καθρεφτίζονται μὲς τὰ γαλανὰ νερά της τὰ βράχια, καὶ τὰ βουνὰ ποὺ εἶνε γύρω της. Πόσο ὥρεση εἶνε! Μόλις κατορθώνει νὰ τὴν ρυτιδώση τὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι ποὺ περνᾷ πάνω της.

Μέσα βαθειά, διακρίνονται τὰ βουνὰ τῆς Ἀνατολῆς πιὸ ἐκεῖ τὰ βουνὰ τῆς Χίου! Σκέπτομαι: Σὰν πόσα Χιωτόπουλα τὴν ὥρα αὐτή, σκάζουν τὸ κεφάλι τους νὰ λύσουν Ἀσκήσεις τῆς «Διαπλάσεως» ἢ νὰ συνθέσουν κάτι γιὰ τὴν Σελίδα μας; Θἄθελα νἄξερα! Ἀτυχῶς δὲν μπορῶ νὰ πληροφορηθῶ, γιατὶ δὲν βλέπω κανένα νὰ ρωτήσω, οὔτε πάλι ὁ βράχος μου εἶνε δυνατὸν νὰ μὲ μεταφέρη στὴ Χίο!

Στρέφω τὸ βλέμμα μου ἀλλοῦ. Τώρα βλέπω βουνὰ τῆς Σάμου. Κατάφυτα τὰ ὤμορφα βουνά της, σχηματίζουν – τὰ πλησιέστερα – ἕνα ἀπέραντο πράσινο. Πιὸ μακρυὰ ὑψώνεται ὑπερήφανος ὁ γηραιὸς Κερκετεύς.

Γυρίζω νὰ κυττάξω ἀλλοῦ, μὰ δὲν προφθάνω· μὲ φωνάζει ἡ ἀδελφή μου· ἦλθε λέει ὁ ἀδελφός μου, κι' ἔφερε Μικρὰ Μυστικά! Ἀπὸ ποιὸν νἄνε τάχα; Τρέχω νὰ τὸ μάθω!

(Ἀη-Νικόλας) *Ἡρωϊκὴ Σάμος*

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Τὸ καλοκαῖρι
Φυσᾷ τάγέρι
Τοῦ ἡλίου σὰ νἄναι
Θερμὸ φιλί.
Ὅλα φιλιοῦνται
Ὅλα ἀγαπᾶνε
Χαίρεται ὁ κόσμος
Γελᾷ πολύ...

Παντοῦ θερμότης
Παντοῦ ζωηρότης,
Μέσ' 'ς τὰ λουλούδια,
Μέσ' 'ς τοὺς ἀγρούς,
Μέσα 'στοὺς κήπους,
Μέσ' 'ς τὰ τραγούδια,
Ποῦ νύχτα μέρα
Παντοῦ τ' ἀκοῦς.

Τὸ φῶς σὰ χύνη
Ἡ ὥραία Σελήνη,
Σ' ὅλα τὰ μέρη,
Ἀπ' τὰ κλαδιά,
Ἀκοῦς τὸν γρύλο,
Τὸ καλοκαῖρι
Νὰ τραγουδᾷ.
Τί ἐμμορφιά!..

Κῦμα

Η ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΗ

— Μαμμά...

— Τί θέλεις, Ἄπτερε Νίκη;

— Πρέπει νὰ κάνω τῆς ραφὲς τῆς ποδιᾶς μου.

— Βέβαια.

— Εἶνε τόσο μπελᾶς αὐτὲς ἡ ραφές, παίρνουν τόση ὥρα.

— Θέλεις νὰ τὲς κάνῃς μὲ τὴν ραπτομηχανή, ἔ; πονηρή.

— Ἂν ἀφίνῃς, μαμμά.

— Ἔστω, ράψ' τες μὲ τὴν μηχανή.

Ἡ Ἄπτερος Νίκη ἄρχισε νὰ γαζώνῃ μὲ χαράν. Τί γρήγορα ποῦ γίνονται ἡ ραφές! Καὶ ἐνῷ γαζώνει, ἡ ἀξιότιμος δεσποινὶς ἐνθουσιασμένη συλογεῖ τὴν ραπτομηχανὴν καὶ τὸν ἐφευρέτην της...

*

— Ἔλα δῶ, Ἄπτερε Νίκη.

— Τί θέλεις, μαμμά;

— Κάτι νὰ μοῦ ξηλώσῃς.

— Μὰ τώρα... διαβάζω... ἔπειτα...

— Ἔλα λοιπὸν ποῦ σοῦ λέω, ξήλωσέ μου τοῦτη τὴ ραφή.

— Θεέ μου, εἶνε γαζί! Μὰ δὲν ξυλώνεται.

— Ξηλώνεται καὶ παραξηλώνεται. Γρήγορα, σὲ παρακαλῶ.

Ἡ Ἄπτερος Νίκη, γρινιάζουσα καὶ παραπονουμένη, ἀρχίζει νὰ ξηλώνῃ. Τί δύσκολα ποῦ ξηλώνεται τὸ γαζί! Καὶ ἐνῷ ξηλώνει ἡ Ἄπτερος Νίκη, καταράται τὴν ραπτομηχανὴν καὶ τὸν ἐφευρέτην της!!!

Βαλκανικὴ Συμμαχία

ΘΟΔΩΡΑ

«Θοδώρα... Θοδώρα... καὶ ποῦν' ὁ Θοδωρῆς... Στὸ κάστρο... στὸ κάστρο... νὰ πᾶς νὰ τὸν εὑρῆῆῆς». Ἔτσι παίζουν οἱ σαλπιγκταὶ τοῦ στρατοῦ κάθε βράδυ στὰς ἐννιά, γυρίζοντας εἰς ὅλην τὴν πόλιν. Εἶνε ἡ ἀποχώρησις, τὸ ἑσπερινὸ προσκλητήριο γιὰ νὰ κοιμηθοῦν. Οἱ στρατιῶται, κουρασμένοι ἀπὸ τὰ γυμνάσια τῆς ἡμέρας, κάθονται ἄλλοι στοὺς καφενέδες ρουφῶντες μακαρίως τὸν καφέν των, καὶ ἄλλοι—οἱ ποιὸ ξεκούραστοι—κάνουν περίπατο· ἀλλὰ μόλις σημάνῃ ἡ Θοδωρούλα—καθὼς λέγουν — τὰ ἀφίνουν ὅλα καὶ τρέχουν στὸ στρατῶνα. Οἱ σαλπιγκταὶ παίζουν μὲ μικρὰ διαλείμματα ἕως νὰ φέρουν τὸν γῦρον εἰς τὰς ὁδούς, καὶ παίζουν τόσο ρυθμικὰ ποῦ εὐχαριστεῖσαι νὰ τοὺς ἀκοῦς.

Ποιὸς νὰ ἤλπιζε τέτοια πράγματα ὅτι θὰ ἰδῇ καὶ θ' ἀκούσῃ, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια σκλαβιᾶς! ποιὸς νὰ ἔλεγε στὰ βουνά, τὰ ὁποῖα δὲν ἄκουαν εἰμὴ θρήνους καὶ κοπετούς, ὅτι θὰ ἀκούουν τώρα τὸ ὡραῖον αὐτὸ σάλπισμα; Οἱ σαλπιγκταὶ παίζουν καὶ πάλιν, ἀλλὰ νά... ἔφθασαν εἰς τὴν καμπὴν ἑνὸς δρόμου· ἡ σάλπιγγές των ἀστραψαν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἠλεκτρικοῦ φανοῦ, καὶ ἡ τόσον εὐχάριστος νυκτερινὴ σιλουέττα των ἐξηφανίσθη...

(Σόμος) *Ἐφεδρος Μπιμπίκος*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Λοιπὸν σύμφωνοι, ἔλεγα προχθὲς εἰς τὴν μικράν μου ἀδελφήν· ἐὰν προβιβασθῇς μὲ 10, θὰ σοῦ δώσω μία δραχμή.

Καὶ ἐκείνη ἀφελέστατα.

— Ναί· μ' ἂν πάρω 5, δὲν θὰ μοῦ δώσῃς τότε τὰ πενῆντα λεπτά;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήνου

* *

—Γιῶργο, πόσοι ξένοι σᾶς ἦλθαν στὸ σπίτι;

— Νά, μιὰ μητέρα, ἕνας μπαμπᾶς, δυὸ παιδιὰ κ' ἕνα μπαούλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εὐέλπιδος Νεότητος

Διὰ τὰς διακοπὰς

Προμηθευθῆτε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης»

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 2αν Ἰουλίου 1914.

ΔΕΝ ἤξευρα, *Πεθαμένα Ὄνειρα*, ὅτι τὸ ποίημα τῆς *Τρελῆς Ναυτοπούλας* ἦτον δικό σου. Μὰ πῶς συνέβη; δὲν μοῦ τὸ ἔξηγεῖς; Ναί, ἀντικατέστησα εἰς αὐτὸ μερικὰς λέξεις, διότι ἕνεκα τῆς κακογραφίας, δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὰς διαβάσω καὶ προσεπάθησα ἁπλῶς νὰ τὰς μαντεύσω. Οὕτως ἐξέλαβα τὸ *συντρόφι* ὡς *σύντροφο* καὶ τὸ *μηνύματα* ὡς *φιλήματα*. Ὁμολογῶ ὅμως, ὅτι καὶ τὸ *συντρόφι* δὲν εἶνε ἄσημη λέξις, καὶ ἂν ἦν ἐδιάβαζα, θὰ ἦν ἄφεν' καὶ τὸ *μηνύματα* πάει καλλίτερα ἐκεῖ. Τὰ ποιήματα, βλέπεις, πρέπει νὰ γράφωνται πολὺ καθαρά. Ὅσον διὰ τὰ ἄλλα, ἀπὸ τὴν μέλλουσαν ἐργασίαν σου ἐξαρτᾶται νὰ μὲ κάμῃς νἀλλάξω γνώμην. Ἄλλως τε, καθὼς σοῦ εἶπα, ἔχω μίαν πεποίθησιν διὰ τὸ μέλλον σου, ἡ ὁποία πρέπει νὰ σὲ κολακεύῃ.

Ἄσπρο Κοράκι, λαμβάνω τακτικὰ τὰ γράμματά σου καὶ τὰ διαβάζω μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν· ἀλλ' ἂν συμβαίνῃ κάποτε νὰ μὴν ἔχω τόπον δι' ἐκτενῆ ἀπάντησιν, αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ παρεξηγῇς. Λοιπόν; ἐπῆγες εἰς τὴν ἐξοχὴν κ' ἐτελείωσαν αἱ πληκτικαὶ ἡμέραι; Μὴ μὲ ξεχνᾷς εἰς τὲς δροσιὲς σου.

Δὲν σὲ παρεξήγησα διὰ τὴν σιωπήν σου, *Λυδία Λίθος*, διότι ἐμάντευσα ὅτι προήρχετο ἐκ τοῦ κρισίμου τῶν ἡμερῶν. Ἔ, τώρα ποῦ ἠσύχασες, γράφε μου συχνότερα. Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ καλὰ λόγια, καθὼς καὶ τὴν μαμμά. Μὲ μεγάλην μου χαρὰν θὰ ἐγνωρίζα τὰς φίλας μας. Ἐλᾶτε ὅποτε θέλετε.

Τὰ γνωρίζομεν ὅλ' αὐτά, *Ναύαρχε Μιαούλη*, καὶ τὰ φανταζόμεθα. Καὶ ὅπως ὁ πόνος σας, καὶ ὁ πόθος σας εἶνε πόθος μας. Ἀλλὰ χωρὶς ὑπομονήν, τίποτε δὲν γίνεται. Πρέπει νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα. Μία βιαστικὴ ἐνέργεια θὰ ἐπεδείνωνεν ἴσως τὸ κακόν. Μὲ λύπην μου ἀκούω, ὅτι οἱ ἐν Σμύρνῃ φίλοι μας ἀδιαφοροῦν διὰ τὸν νεοσύστατον Σύλλογον. Ἐλπίζω ὅμως, ὅτι ἡ ἀδιαφορία των εἶνε συμπτωματική, καλοκαιριάτικη, ὅτι δηλαδὴ δὲν ἔχει ἄλλην αἰτίαν, παρὰ τὴν ἀδράνειαν ποῦ προξενεῖ ἡ ζέστη...

Τὰ ἑξῆς μοῦ γράφει ὁ *Ἥρως τοῦ 1913*: «Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ διαβιβάσῃς τὰ συγχαρητήριά μου στὸν *Τέλλον Ἄγραν* γιὰ τὸ ποίημά του *Στὸν Αὐτοκράτορα*. Εἶνε ἀλήθεια μία ἐπιτυχία, ἡ ὁποία γίνεται μεγαλειτέρα, ἂν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψι καὶ τὴν ἡλικίαν τοῦ *Τέλλου Ἄγρα*, ποῦ εἶνε μόλις 15 χρονῶν. Ὅσον διὰ τὸ ποίημα ἑνὸς ἄλλου φίλου σου, *Τὸ ὄνειρο τοῦ Ὀρφανοῦ*, εἶνε ἐλευθέρα ἀντιγραφή. Ὥστε δὲν ἀντιγράφουν μόνον στίχους ἀπὸ τὸ *Αἰγαῖον* τοῦ Ραγκαβῆ.... Κρῖμα νὰ μὴ θυμοῦμαι τὸν ποιητὴν αὐτοῦ τοῦ ποιήματος, ἀλλὰ δὲν πειράζει, μπορεῖ νὰ μᾶς τὸν ἴπῃ ὁ ἀντιγράψας.» Βλέπετε λοιπὸν τί παθαίνει ὁποιος μὲ γελᾷ μὲ ἀντιγραφάς;

Εὐαίσθητε Βράχε, σοῦ ἀπαντῶ ὅ,τι καὶ εἰς τὸν *Ναύαρχον Μιαούλην*, παραπάνω. Τὸ καλοκαῖρι, μὲ τὴν ζέστην, ὅλα παραλύουν. Καὶ ἀντὶ νὰ συγκεντρώνωνται, οἱ ἄνθρωποι ἀπομονώνονται μᾶλλον εἰς τὰς ἐξοχάς. Ἡ ἐποχὴ ἐπομένως εἶνε ὅλως ἀκατάλληλος διὰ Συλλόγους καὶ τέτοια. Ἄλλως τε εἶνε κλειστὰ καὶ τὰ Σχολεῖα. Ἄφισε λοιπὸν καὶ ἡ ἀποτελεσματικὴ ἐνέργεια θὰ γείνῃ τὸν Σεπτέμβριον.

«Ἡ ὡραία καὶ φωτεινὴ ἡμέρα ἀνέτειλε!» — μοῦ γράφει ἡ *Βάρκα τοῦ Κανάρη* — καὶ ἀνέτειλεν ἀκριβῶς ὅπως μᾶς τὴν ηὐχήθη ὁ κ. Φαίδων: ὅσον τὸ δυνατὸν ὡραιοτέρα καὶ φωτεινοτέρα.... Ἡ τετάρτη Γυμνασίου, ἐκ 45 μαθητῶν, ἀπελύθη ἅπασα καὶ — ὦ θαυμασία ἱκανοποίησις! — ἡ ὑποφαινομένη μαθήτρια ἔλαβε τὸ χρυσοῦν μετάλλιον, ποὺ ὁ Δούγλας εἶχεν ὁρίσῃ νὰ δίδεται εἰς τὸν ἀριστεύοντα μαθητὴν τῆς Τετάρτης. Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς τὴν χαράν μου...» Μὰ καὶ σύ, ἀγαπητή μου, δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς τὴν ἰδικήν μου! Ἡ τιμὴ ποῦ σοῦ ἔγεινεν ἀνταναλῆ καὶ εἰς ἐμὲ καὶ εἰς ὅλην μας τὴν οἰκογένειαν. Εὖγε! σὲ συγχαίρω καὶ.... σ' εὐχαριστῶ!

Ἐμεῖς νὰ σκάμε ἀπὸ τὴ ζέστη, καὶ ἡ *Ποιμενὶς τοῦ Αἴνου* νὰ σκεπάζεται μὲ πάπλωμα; Πῶς; εἶνε ἄρρωστη;... Κάθε ἄλλα! Εἶνε πολὺ καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν της καὶ ταξειδεύει εἰς τὰ χιονισμένα βουνὰ τῆς Ἑλβετίας. Περιμένω τώρα νὰ μοῦ γράψῃ καὶ ἀπὸ τὸ Σαϊντ-Κρουβᾶ.

Δοξασμένη Ἑλλάς, δι' ἐντομολογικὰς συλλογάς, ὑπάρχουν ὁδηγοί, βιβλία, περιοδικά, σκεύη καὶ ἐργαλεῖα ἰδιαίτερα. Εἰμπορεῖς, ἂν θέλῃς, νὰ ζητήσῃς πληροφορίας ἀπὸ τὸν Σύλλογον τῶν Ὠφελίμων βιβλίων. Ναί, κ' ἐγὼ εἶμαι τῆς ἰδέας, ὅτι αἱ ἐντομολογικαὶ συλλογαὶ ἀξίζουν καὶ ὠφελοῦν περισσότερον ἀπὸ τὰς συλλογὰς γραμματοσημίων. Εἰς τὴν Εὐρώπην ὅλα σχεδὸν τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια καταγίνονται μὲ τὰ ἔντομα. Ἐδῶ τώρα μόλις ἤρχισαν. Σὲ συγχαίρω διὰ τὸν λαμπρὸν βαθμόν.

Ἔχεις δίκηο, *Φάων*, ἡ διαίρεσις τοῦ «Λουλοῦ» εἰς δύο μέρη δὲν ἔγει κανένα οὐσιαδὴ λόγον. Ἐννοεῖς ὅμως, ὅτι δὲν ἠμπορούσαμεν νὰ διορθώσωμεν τὸν Γάλλον συγγραφέα. Ὄχι, ὁ κ. Φαίδων δὲν ἐφόρεσεν ἀκόμη τὰ καινούργια κολλάρα. Ἡ ἡλικία του, βλέπεις, δὲν τῷ ἐπιτρέπει νἀκολουθῇ ἀπὸ τοὺς πρώτους τὴν μόδαν. Αὐτὰ εἶνε διὰ τοὺς νέους. Ὅταν διαδοθῇ ἀρκετά, τότε μάλιστα. Τὰ γλωσσολογικὰ περιττά. Δὲν εἴπαμεν νὰ σταθῶμεν ὡς ἐκεῖ;

Ἐδιάβασα τὸ γράμμα σου, *Τέλλε Ἄγρα*, καὶ ἐπειδὴ μοῦ ἔφανη ὅτι ἤλλαξες ὕψος, σοῦ ἀπαντῶ. Ἀπλῶς θὰ σοῦ δώσω μίαν πληροφορίαν, ἡ ὁποία πιθανὸν νὰ σοῦ χρησιμεύσῃ. Ὁ κ. Χατζιδάκης, ὁ ἄριστος τῶν Ἑλλήνων γλωσσολόγων, κτυπᾷ—καὶ εἰς αὐτὸ ἔχεις δίκαιον—τὰς ὑπερβολὰς τῶν μαλλιαρῶν, καθὼς καὶ τὰς ἐπιστημονικὰς ἀνακριβείας μερικῶν γλωσσολογούντων. Εὐνοεῖ ὅμως τὴν δημοτικὴν γλῶσσαν, τὴν ἀναγνωρίζει εἰς πολλὰ εἴδη λόγου καὶ τὴν μελετᾷ ὅσον κανεὶς ἄλλος. Ἄκουσε δὲ καὶ τὸ σπουδαιότερον: Ὁ κ. Χατζιδάκης, ὡς ἐπιστήμων, φρονεῖ ὅτι ἡ ἐπιστροφὴ μας εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Ξενοφῶντος, ἡ ἄλλως τε φύσει ἀδύνατος, θὰ ἦτο αἰθνικὸν δυστύχημα». Εἶνε ἡ ἰδία του φράσις.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ναυτάκι* τοῦ *Ἀβέρωφ*, *Τρελὴ Ναυτοπούλα*, *Γλυκὺ Ὄνειρον*, *Κόρη τοῦ Βορρᾶ*, *Διάτρητος Κυανόλευκος*, *Βαλκανικὴ Συμμαχία* καὶ *Εὐέλπις Νεότης*. Λυποῦμαι ποῦ δὲν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος νἀπαντήσω ἐκτενῶς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Κάμπια καὶ Βιολέττα» τοῦ *Δυθυμαίου*— «Ἡ Ἑλληνοπούλα» καὶ «Τὸ πέταλον τῆς *Ἑλληνικῆς Αἴγλης*»— «Ἐν μέσῳ πελάγει» τοῦ *Δοξασμένου Ρήνου*— «Μία ὀπτασία» τοῦ *Ναυάρχου Μιαούλη*— «Ἀληθινὸ Ἐπεισόδιο» τῆς *Μπουμπουλίνας*— «Μετὰ τὰς ἐξετάσεις» καὶ «Μελαγχολίες» τοῦ *Ἥρως τοῦ 1913*— «Ὁ καθηγητὴς» καὶ «Ἡ Γαλανή μας» τῆς *Νοσταλγούσης Χιωτοπούλας*— «Ἀποχαιρετισμὸς» τῆς *Πρηγκηπίσσης τῶν Δολλαρίων*— «Ροδοδάφνες» τῆς *Ροδοδάφνης*— «Ἡ προστασία τοῦ Θεοῦ» τοῦ *Γλυκοῦ Ὄνε'ρου* — «Σκηναὶ» τοῦ *Εὐαισθήτου Βράχου*— «Ἡ ἀνοσβιογραφία» τῆς *Νησιωτοπούλας*—Μικρὰ διάφορα διάφορων.

Ἀπορρίπτονται: «Ὁ κυματισμὸς τῆς σημαίας μας»—«Ἀπὸ Λεύκωμα Μ. Μυστικῶν» — «Ἡ εὐτυχὴς δὲν ἔγκειται εἰς τὸ χρῆμα»—«Πᾶσα ἀρχὴ δύσκολος» — «Ἀπὸ τὸ Λεξικόν μου»—«Σὰν παραμῦθι»— «Μία συνομιλία» (διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους ἀκατάλληλα).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: *Ἀραπίνα*, α. (Α. Ι.) *Ἀστῆρ*, α. (Κ. Κ.) *Ἀνατέλλων Ἥλιος* α. (Γ.Κ.) *Ναυτόπαις τῆς Χίου*, κ. (Θ.Κ.) *Ἠπειρωτικὴ Λόγχη*, κ. (Σ. Λ.) *Γιγαντομάχος τοῦ 1912-1913*, α. (=—;—) *Χάϊδερα τ' Ἄγερα*, α. (=!;!)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: *ὁ Ναυτόπαις τῆς Χίου* (0) μὲ *Ναυτόκι τῆς Λέσβου*, *Τέλλον Ἄγραν*, *Ἀνθισμένην Βαβυλωνίαν*, *Φάωνα*, *Χάωνα*, *Ἀκακίαν*, *Κῦμα*, *Ψαροπούλαν* — τὸ *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι* (0) μὲ *Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον*, *Ἀφρισμένο Πέλαγος*, *Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ* — ἡ *Κόρη τοῦ Βορρᾶ* (0) μὲ *Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ*, *Λορελάϊ*, *Νιόβην* — ἡ *Ἰόλη* (0) μὲ *Σημαίαν τῆς Ἀκροπόλεως*, *Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν*, *Κῦμα*, *Πεθαμένα Ὄνειρα*, *Σμυρναϊκὴν Ἠχώ*, *Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον*, *Λορελάϊ* — ἡ *Σχολικοστόλιστος Χίος* (0) μὲ *11ην Νοεμβρίου*, *Αἴγλην τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, *Εὐέλπιδα Νεότητα*, *Δαφνοστεφῆ Στρατηλάτην*, *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν*, *Μπουμπουλίναν*.

Ἡ *Διάπλασις ἀσπάζεται* τοὺς φίλους της: *Δαφνοστεφῆ Στρατηλάτην* (ἔστειλα·) *Σταῦρον Ν. Κλ.* (ἔχει καλῶς·) *Αἰκατερίνην Δ. Καγγ.* (ἔλαβε, εὐχαριστῶ·) *Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν καὶ εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Τρελλὴν Νεράϊδαν* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Ἐμμ. Ἀρ. Μαγκ.* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἄριστα· καλῶς νὰ ἔλθῃς!) *Ἐμμ. Μ. Φλωρ.* (τί γρῆφον νὰ σοῦ ἐξηγήσω;) *Πατρίδα τῶν Ἡρώων* (περιμένω.) *Αἰματωμένο Ζέρος* (τὰ «Παιδικὰ Πνεύματα γράφονται ἐπὶ χάρτου κοινοῦ· ὅταν φυλάττῃ κανεὶς τὰ φυλλάδια, ἔχει πλήρη κατάλογον τῶν ἐγκεκριμένων ψευδωνύμων· καὶ συνήθως οἱ ἀγοραστὰ καὶ οἱ συνδρομηταὶ τὰ φυλάττουν καὶ τὰ κάμνουν τόμον· δὲν τὰ σχίζουν σὰν ἐφημερίδες·) *Κερκοβίτην* (νὰ μὴ τὰ γράφῃς ὅλα μαζὶ εἰς ἕνα χαρτί·) *Μιχαὴλ Π. Τσ.* (ἔλαβε, εὐχαριστῶ.) *Ἰόλην* (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά· γράφε μου· ἔστειλα·) *Κωνστ. Χ. Συρ.* (σοῦ εὔχομαι ταχεῖαν καὶ τελείαν ἴασιν·) *Νοσταλγίαν* (εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ λογάκια·) *Πηλέα* (πολὺ μ' ἐχαροποίησεν ἡ ἐπιστολή σου· θερμὰ συγχαρητήρια·) *Ἔνωσιν τῆς Κρήτης* (ἔστειλα· γράφε μου λοιπόν!) *Τελέσιλλαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ψιροπούλαν* (ἦταν καὶ τὰ δύο ψευδώνυμα μιᾶς περσινῆς συνδρομητρίας·) *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι* (ἔστειλα·) *Κάστρον Καλαμῶν* (ὄχι, ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει Σύλλογος·) *Στεναγμὸν τοῦ Ἀνέμου* (πολὺ εὐδιάκριτα· ἔτσι νὰ μοῦ γράφῃς πάντα·) *Ροδοδάφνην* (ὡραιοτάτη ἡ ἐπιστολή σου· τὰς εὐχάς μου διὰ τὰ γενέθλιά σου· αἱ περὶ ὧν ἐρωτᾷς, εἶνε καὶ ἔχουν· ἡ συλλογή σου ἐλήφθη ἐγκαίρως·) *Νησιωτοπούλαν* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Ἐλένην Τζαβ.* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·) *Ἀφρισμένον Πέλαγος* (ἔστειλα·) *Ἑλληνικὴν Αἴγλην*, *Νοσταλγούσαν Χιωτοπούλαν* κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *2αν Ἰουλίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

144ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀπριλίου-Ἰουλίου.

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1ης Σεπτεμβρίου· ἄλλα καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ).

322. Συλλαβόγριφος

Δυνητικὸν μὲ κάτοικον
Χώρας γνωστῆς ἑνώνει,
Καὶ ὀρυκτὸν κοινότατον
Ἀμέσως φανερώνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναιοψύχου Στρατηλάτου

323. Στοιχειόγριφος

Ὅπως εἶνε ἂν τὸ ἀφίσης,
Κάθε λέξις θὰ τὸ ἔχῃ·
Ἂν τὸ ἀποκεφαλίσῃς,
Μὲ τὰ τέσσαρα θὰ τρέχῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πριγκηπίσσης τῶν Δολλαρίων

324. Στοιχειόγρ. μετὰ Μεταγραμματισμοῦ

Νῆσος τοῦ Αἰγαίου εἶμαι·
Ἂν μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι,
Τῆς Μικρᾶς Ἀσίας χώρα
Παλαιὰ θὰ ξεπροβάλῃ.
Μὰ κι' αὐτῆς ἐὰν θελήσῃς
Ἕνα γράμμα νὰ ἀλλάξῃς,
Ὄνομα κοινὸν ἐμπρός σου
Γυναικεῖον θὰ κυττάξῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου

325. Ἀημάδες Αἴνιγμα

Γυρίζει, τριγυρίζει,
Στὴ γωνιὰ πά' καὶ καθίζει.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Σ. Κουτσουβέλη

326. Ἀστὴρ

* * * Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀ-
* * * στερίσκοι διὰ γραμμάτων
* * * οὕτως, ὥστε νὰναγινώσκων-
* * * **Α** * * * ται: Ὁριζοντίως Κράτος
* * * τῆς Εὐρώπης, καθέτως νῆ-
* * * σος τῆς Ἑλλάδος, διαγω-
* * * νίως δὲ ἡμηρικὸς βασιλεὺς
καὶ Κράτος τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Στόλου

327. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8	=	Ποταμὸς περίφημος.
2 4 7 8 8 2 8	=	Πόλις τῆς Ρωσσίας.
3 2 4 5 6 2 8	=	Ποταμὸς τῆς Γαλλίας.
4 5 6 1 5	=	Κράτος τῆς Εὐρώπης.
5 6 4 3 2 8	=	Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
6 7 8 8 5	=	Πτηνόν.
7 8 1 2 4 2 8	=	Ἀρχαῖος Ποιητής.
8 5 3 4 7 6 1 5	=	Νῆσος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνδρέα Δ. Ζουρντοῦ

328. Φύδην-Μίγδην

ἐνήρατ υμο γισῶν ἂν ἐς ἴγαε πατρῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλένης Ι. Δούβλη

329. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ δὲ τρίτα χώραν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας:

1, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 2, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 3, Βασιλεὺς τῆς Περσίας. 4, Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων. 5, Κράτος τῆς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὡραίας Ρόδου

330. Ἑλλιποσύμφωνον

αη - οια - οο - υτου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου Μιαούλη

331. Γρῖφος

ταλ
ΙΙΙ νκρ ταλ ταλ
Μ ΙΙΙ νκρ ταλ ἦν ὤ, ὤ, ὤ!
ταλ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐγῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 20-21.

197. Πυραμὶς (πυρά, μῦς.)—198. Γεωμετρία (γε - ω - μὲ τρία.)—199. Χαλκὶς - χαλκός.—200. Λύκος ἤσθιε πόδα πρὸ βάτου, καὶ ὁ ποῦς ἦν αἰγός.

201. ΣΕΡ - ΒΙ - Α
ΒΙ - ΕΝ - ΝΗ
Α - ΝΗ - ΚΩ

202. *Κωνσταντῖνος ὁ Ἐλευθερωτής.* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας, ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω καὶ τἀνάπαλιν.)—203. Ὁ πλοῦτος θνητός, ἡ δόξα ἀθάνατος.—204. *Ἐξ οἰκείων τὰ βέλη* (ἐξ η - κύων τ' Ἀβελ οἰ.)

205. Μόνονος (μὶ, κῶνος.)— 206. Ἰσοκράτης - Σωκράτης.—207. Τάγος - γάτος.

208. Μ Σ Α
Ε Α Ι
Γ Λ Ν
ΟΥΡΑΝΙΑ
ΠΜΡ
Σ Ι Ι
Ι Σ Σ

209. ΕΥΚΑΛΥΠΤΟΣ (ὕαλος, καλός, αὐλός, λύκος, Πόλος, τέλος, οὗτος, σεπτός.)—210. *Ἔργον οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δὲ τόνειδος.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ δεξιῶν κατὰ στήλας, ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω καὶ τἀνάπαλιν.)— 211. Κόψε ξύλο, κάμε Γιάννη.— 212. ΔΑΝΙΑ - ΑΡΤΟΣ (κάρΔΑμον, κανΑΡιον, ΛεόΝΤιος, περΙΟδος, ΠάρΑΣχος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

—[ΙΔ' — 87]—

Πολλὰ συγχαρητήριά μου, *Τέλλε Ἄγρα*, διὰ τὰ ποιήμα σου «Στὸν Αὐτοκράτορα».

Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ

—[ΙΔ' — 88]—

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα ξένικά, Κρήτης, Σάμου, Κύπρου· στέλλω Ἑλληνικὰ καὶ Ἀμερικανικά. Ἐπίσης ἀγοράζω εἰς καλὰς τιμάς'—Παγώνα Περτουντζῆ, Κυπαρισσία.

—[ΙΔ' — 89]—

Ἀναχωροῦσα ἐξ Ἡρακλείου, ἀποχαιρετῶ τὰς ἀγαπητάς μου φίλας *Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν, Δοξασμένον Ρῆνον* καὶ *Μαγεμένην Ἀμμουδιάν.*

Λορελάϊ

—[ΙΔ' — 90]—

Χαῖρε, ἀγαπητὴ *Λορελάϊ*!.. Γλυκειὰ ἀνάμνησις νὰ μᾶς ἑνώνῃ πάντα!..

Δοξασμένος Ρῆνος

—[ΙΔ' — 91]—

Ἀναχωρῶν ἐκ Χαλκίδος διὰ Θεσσαλονίκην χάριν ἀναψυχῆς, χαιρετῶ πάντας τοὺς ἐκεῖ φίλους τῆς «Διαπλάσεως».

Γενναιόψυχος Στρατηλάτης

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ *τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1913, κόκκινα μὲ χρυσᾶ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.*

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 11 *(οἱ ἑξῆς: 5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)* πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 8 *οἱ ἑξῆς: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 24,* πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσόδ. 6.50 Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν: Ἄδετος φρ. *7*—Χρυσόδετος φρ. *10*.

Τόμοι 8: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1913, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. *8*—Χρυσόδετος φρ. *10*.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 28ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 241.)

ΑΘΗΝΩΝ: Κωνστ. Ν. Καλλίνικος, Αλ. Θ. Νικολάου, Θεοδώρα Καραβέλλου Εὐαγγελία Σκόθου Ἰωαν. Δ. Καραγεωργόπουλος, Μαγευμένο Ρόδον, Λυκομήδης ὁ Σκύριος, Κυματίζουσα Κυανόλευκος Νίνα Ζαμάνου, Γ. Θ. Νικολάου, Λεων. Α. Χαρμπούρης, Ἀγγελική Κ. Χαροκόπου, Δημ. Χρ. Παπαδόπολος, Γεώρ. Χρ. Παπαδόπουλος, Ἐμμ. Μ. Φλωράκης, Ἄγις Κ. Καζάζης, Ὀδ. Ν. Καλλίνικος.

ΑΙΓΙΝΗΣ: Μικρὸς Παγανίνης (27 28)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Πηλεύς.

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Θάνος Θ. Ζάρκος.

ΒΕΛΚΑΣ (Αἰγύπτου): Ἀριάδνη Μ. Σταυρίδου, Μοσχοβόλον Κρῖνον.

ΒΥΤΙΝΗΣ: Κωνστ. Γ. Παπαγεωργίου.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Λιοπάκης, Νικόλ. Στ. Μαλαγαρδῆς.

ΙΘΑΚΗΣ: Κωνστ. Δ. Μαρούδας.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἀνδρομάχη Δ. Αὐδῆ.

ΚΑΒΑΛΛΑΣ: Γεώρ. Παπα - Ἀντωνίου, Γεώργ. Μάνου.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Γεώργ. Δ. Πάτερης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Κερασοβίτης.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Βύρων Κ. Ἀστεριάδης

ΛΑΥΚΑΔΟΣ: Δ. Πάγος.

ΠΑΤΡΩΝ: Παν. Δ. Σταυρόπουλος Φουσταινέλλας, Ντινιέης Ι. Φαρμακίδης, Κάιτη Ἀχόλου, Δ. Δ. Κυριαζόπουλος, Μικρὸς Ἐφέλπις.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Στέφ. Ν. Σαρρίδης Θ. Γ. Βαρελᾶς, Ἀντ. Γ. Βαρελᾶς, Σ. Ι. Μακρυμιχάλος.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γεώρ. Καλλιόρας, Σ. Ν. Τζωρτζόπουλος.

ΥΔΡΑΣ: Φρουρὸς τῆς Ἑπταλόφου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Δ. Ν. Νικολάου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο ΠΑΝ. Δ. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Ἀθήναις καὶ Σ. Ι. ΜΑΚΡΥΜΙΧΑΛΟΣ ἐν Πειραιεῖ, ὁ ὁποῖος παρακαλεῖται νὰ μᾶς στείλῃ τὴν διεύθυνσίν του. Ἀμφότεροι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουλίου.

Πλεονάζει δραχ. 1 διὰ τὸν προσεχῆ διαγωνισμόν.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.— 2566